

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 171/14
29.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским помоћником Ксенијом Ивановић као записничарем одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ... бр. ..., коју заступа пуномоћник адвокат Предраг Васовић из Београда, ул. Кнеза Милоша бр. 28, против тужене Републичке агенције за електронске комуникације (Рател), из Београда ул. Вишњичка бр. 9, коју заступа пуномоћник адвокат Звонко Џанковић из Београда, ул. Хаџи Ђерина бр. 18, ради поништаја решења број: 1-01-3459-28/13 од 27.11.2013. године, са заинтересованим лицем Б.Б. А.Д. ..., ... бр. ... у предмету спора приступа интернету након одржане усмене јавне расправе дана 29.09.2016. године у нејавној седници већа одржаној дана 29.09.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ... бр. ... за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац "А.А." д.о.о. ..., ... бр. ..., да туженој на име трошкова управног спора плати износ од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Оспореним решењем налаже се Б.Б. А.Д. ..., ... бр. ..., да омогући приступ услугама ималаца одобрења за пренос говора коришћењем Интернета преко услуге бесплатног позива (freephone нумерација) (став 1. диспозитива); за све позиве који потичу од корисника јавне фиксне телекомуникационе мреже приступ услугама из става 1. диспозитива овог решења Б.Б. А.Д. ..., ... бр. ..., наплаћује имаоцима одобрења за пренос говора коришћења Интернета по цени од 1,30 дин/мин без ПДВ (став 2. диспозитива); ово решење се примењује од 01.04.2011. године (став 3. диспозитива); обавезује се Б.Б. А.Д. ..., ... бр. ..., да имаоцима одобрења за пренос говора коришћења Интернета до почетка примене овог решења омогући досадашњи начин приступа услугама преко географске нумерације (став 4. диспозитива); Ово решење је коначно и обајвиће се на интернет страници Републичке агенције за електронске комуникације (став 5. диспозитива).

У тужби, коју је тужилац доставио Управном суду препорученом пошиљком дана 06.01.2014. године, оспорава решење туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о општем управном поступку. Указује да је диспозитив оспореног решења нејасан и контрадикторан сам себи, незаконит, јер је донет противно одредбама члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку. Тужилац наводи да је у ставу 3. диспозитива оспореног решења наведено да се решење примењује од 01.04.2011. године, а исто решење је донето дана 27.11.2013. године, а ставом 4. диспозитива оспореног решења се обавезује Б.Б. А.Д. ... да имаоцима одобрења за пренос говора коришћењем Интернета до почетка примене овог закона омогући досадашњи начин приступа услугама преко географске нумерације. Тужилац истиче да тужени није поступио у свему по обавезујућим налозима и заузетом правном схватању Управног суда садржаном у пресуди 6 У.8852/13 у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер ни у поновном поступку није навео правне прописе и разлоге за доношење одлуке. Истиче да дати разлози у образложењу оспореног решења се никако не могу квалификовати као јасни, довољни и аргументовани да би као такви могли представљати разлоге у смислу одредаба Закона о општем управном поступку. Тужилац је предложио да се тужба уважи и поништи решење туженог органа, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка сходно АТ и ТТ.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и тражио је трошкове управног спора и то на име састава тужбе износ од 30.000,00 динара и за заступање на расправи износ од 31.500,00 динара.

У одговору на тужбу, коју је тужена доставила Управном суду дана 17.03.2014. године, као и у поднеску од 12.09.2016. године, истиче да тужбу треба одбацити јер управним актом који се тужбом оспорава не дира се у право тужиоца или у његов непосредни лични интерес заснован на закону услед чега подносилац тужбе нема активну легитимацију да води овај управни спор. Тужена наводи да је у оквиру својих надлежности правилно и законито спровела поступак и ценила све доказе и чињенице од утицаја на доношење спорног решења, те да је решење донето на основу закона и других прописа који регулишу конкретну материју, а у поступку је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, односно утврђене су све чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења. Тужена истиче да је поступила у свему по примедбама из пресуде Управног суда 6 У.8852/13 од 17.10.2013. године и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и тужиоца обавезе на накнаду трошкова поступка колико буду износили.

На усменој јавној расправи пуномоћник туженог је предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а на име трошкова управног спора је тражио износ од 16.500,00 динара за један поднесак као и приступ на расправи у износу од 36.000,00 динара.

У одговору на тужбу који је заинтересовано лице доставило Управном суду дана 26.05.2016. године, наводи да је одлука туженог у потпуности исправна и законита, заснована на овлашћењима које је тужена имала у погледу решавања о правима и обавезама оператора и корисника, као и уређењу узајамних односа између оператора. Истиче да је оспорено решење тужене у потпуности усклађено са циљевима и начелима регулисања односа у области електронских комуникација прописаним у члану 3. Закона о електронским комуникацијама. Наводи да је даље вођење предметног управног спора недопуштено, с обзиром да је тужилац изгубио правни интерес за наставак поступка јер му је престала да важи дозвола за пружања услуга преноса говора коришћењем Интернета још 05.09.2011. године. Заинтересовано лице је предложило да суд одбаци тужбу у целисти или да тужбу

одбије као неосновано и да обавезе тужиоца да сноси трошкове поступка колико буду износили.

На усменој јавној расправи овлашћени представник заинтересованог лица је предложио да суд тужбу одбаци или да исту одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) којој је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужиоца, пуномоћника туженог органа и овлашћеног представника заинтересованог лица.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), ценећи наводе тужбе одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца туженог и заинтересованог лица на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, оспорено решење је донето у извршењу пресуде Управног суда 6 У.8852/13 од 17.10.2013. године ради отклањања повреда правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Јавни телекомуникациони оператори који поседују одобрење за пренос права коришћења интернета (имаоци одобрења) обратили су се Републичкој агенцији за телекомуникације дописима од јануара и фебруара 2010. године са информацијом да је заинтересовано лице у овом спору, Б.Б. свим имаоцима одобрења упутило допис којим их обавештава да ће у наредном периоду, односно од 01.03.2010. године услуга оригинације позива (услуга одлазног позива) бити доступна искључиво преко услуге бесплатног позива (freephone нумерација-0800). Имајући у виду да ова промена имаоцима одобрења проузрокује нове трошкове и умањује им могућност за формирање конкурентних цена, пре свега у односу на цене услуга одлазног међународног саобраћаја (Ino Call) које истом технологијом пружа Б.Б., Агенција за телекомуникације тужени у овом управном спору, је одржала састанке са представницима Б.Б. и имаоцима одобрења о проблемима који су настали након одлуке Б.Б. да услуга оригинације позива у будуће буде доступна искључиво преко freephone нумерације.

Freephone јесте услуга јавне фиксне телефонске мреже и као таква је обухваћена одлуком Агенције број 1-КАБ-6-10/06-1 од 24.03.2006. године којом је Б.Б. А.Д. одређен за јавног телекомуникационог оператора са значајним тржишним уделом за услуге јавне фиксне телефонске мреже.

Правилником о условима за пружање услуге преноса говора коришћењем Интернета и садржају одобрења и постојећих одобрења је уређено пружање услуга преноса говора коришћењем Интернета без доделе нумерације крајњим корисницима. На основу овог правилника Агенција је издала одобрења заинтересованим операторима. У складу са издатим одобрењима Б.Б. је дужан да са њима склопи уговор о коришћењу потребних ресурса. С обзиром да се овде ради о услузи коју Б.Б. А.Д. такође пружа (Ino Call), то је било потребно

обезбедити да предметни оператори, имаоци одобрења, имају подједнако повољне услове за пружње услуге и у техничком и у економском смислу. Тужена је закључила да је оправдан став Б.Б. у вези са предложеним начином приступа предметној услузи, али не и предложена цена од 2,51 дин. по минути за цену оригинације позива (услуге одлазних позива).

На основу упоредне анализе Б.Б. за пружање услуге „Ino Call“ и трошковне анализе презентираних на састанку 10.03.2010. године на коју ни преставници Б.Б. А.Д., ни представници ималаца одобрења, нису имали примедби, Агенција је закључила да под таквим условима имаоци одобрења не би могли да послују без губитка, односно морали би да се повуку са телекомуникационог тржишта. Стога је при одређивању цене приступа услуга оригинације позива (услуге одлазних позива) коришћењем Интернета Агенција узела у обзир да је цена транзитирања позива (долазног позива) по важећој Стандардној интерконекцијској понуди Б.Б. А.Д. 1,14 динара по минути и да се за приступ услугама оригинације позива коришћењем Интернета користе слични технички ресурси као и код услуге транзитирања позива уз додатно коришћење IN platforme, па је тужена Агенција закључила да је адекватна цена како је то наведено у диспозитиву одлуке (1,30 дин/мин).

Решењем Агенције број 1-03-2181-4/10-24 од 29.12.2010. године (које није било предмет управног спора) примена одлуке је измењена и одложена за 01.04.2011. године. Тужени је ставом 3. оспореног решења утврдио да се решење примењује од 01.04.2011. године имајући у виду да су многи оператори започели са пружањем услуга према одлуци која је поништена у управном спору, па би одређивањем другог датума почетка примене овог решења отпао и правни основ за рад тих оператора. Такође, тужени налази да као и тужилац, па и други оператори, у уговорима закљученим са Б.Б. А.Д. ... нису имали предвиђену могућност пружања услуге трећим лицима што је омогућено доношењем одлуке Агенције, те би утврђивањем другог датума почетка примене решења остао период противпрвог пружања услуге без кривице оператора. Тужени налази да доношењем одлуке као у диспозитиву решења су омогућени равноправни услови за све операторе.

Тужена налази да је условима дефинисаним диспозитивом решења имаоцима одобрења омогућила да пружају услуге под комерцијалним условима, с тим да уколико на тржишту електронских комуникација дође до значајних измена (комерцијалних или техничких) Агенција може размотрити потребу за изменом услова наведених у диспозитиву овог решења.

Чланом 9. став 1. тачка 1. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", број 44/03, 36/06 и 50/09), прописано је да Агенција ближе уређује обављање делатности у области телекомуникација нарочито када постоји један или више телекомуникационих оператора, који по мерилима утврђеним овим законом имају значајан удео на тржишту, тачком 3. истог члана закона прописано је да агенција подстиче интерконекцију телекомуникационих мрежа, односно оператора на недискриминаторској основи те да уколико се телекомуникациони оператори не договоре о условима интерконекције пропише ове услове водећи рачуна да они буду недискриминаторски и засновани на тошковном принципу а према тачки 4. истог члана закона, агенција решава спорове између телекомуникационих оператора који се односе на интерконекцију, посебно услове за приступ мрежи и кроз или закуп линија. Чланом 4. тачка 27. Закона о комуникацијама прописано је да је интерконекција физичка или логичка веза телекомуникационих мрежа којим се омогућава корисницима једне мреже комуникација са корисницима друге мреже односно приступ услугама других телекомуникационих оператора.

Према одредби члана 10. став 2. тачка 3. Закона, овлашћење агенције обухвата

утврђивање специјалног тарифног режима за услуге у чијем пружању јавни телекомуникациони оператор има монопол или значајни тржишни удео или када по оцени агенције јавна комуникациона услуга није отворена за потпуну конкуренцију цена.

Тачком 4. члана 10. је прописано утврђивање специјалног тарифног режима у случају када јавни телекомуникациони оператор који има монопол или значајни тржишни удео дотира конкуресну мрежу или услугу приходима од мреже или услуга у којима има монопол или значајан тржишни удео. Тачком 5. истог члана прописана је обавеза јавног телекомуникационог оператора који има монопол или значајни тржишни удео да омогући интерконекију другом телекомуникационом оператору.

Одлуком Управног одбора Заједнице ЈПТТ о привременом одступању од генералног плана телефонске мреже и додели карактеристичног броја "...” бр. 08-3230/1-03 од 16.06.2003. године, тачком 1. предвиђено је да у Генералном плану телефонске мреже путем привремене одступања од одредаба овог члана јединствени карактеристични број "...” за приступ националном сервису Preephone додељује се: Б.Б. А.Д. В.В., ЈПТТ саобраћаја Србије и Предузећу "...” Г.Г..”

Код изнетог суда налази да је правилно оспореним решењем у поступку у којем није било повреде правила поступка од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом прописа на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења одлучено као у диспозитиву истог.

Суд је ценио наводе тужбе за које је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења с обзиром да је тужени орган дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку коју у свему прихвата и овај суд.

По налажењу суда неосновани су наводи туженог и заинтересованог лица да тужилац није активно легитимисан за подношење тужбе у овој управној ствари јер ни тужени ни заинтересовано лице нису доставили доказе на ове наводе односно да је тужиоцу престала да важи дозвола за пружање услуга преноса говора коришћења интернета још 05.09.2011.године, а да су ови наводи и тачни, без утицаја су на другачију оцену пошто ставом три оспореног решења је утврђено да се решење примењује од 01.04.2011. године, односно у време важења дозволе, па је тужилац имао правни интерес за подношење тужбе.

Суд је ценио наводе тужбе у погледу примене оспореног решења али је нашао да је тужени орган правилно закључио када је нашао да поништењем претходно донете одлуке се предмет враћа у стање у коме се налазио пре доношења поништене одлуке а да доношењем новог решења које би се примењивало од дана доношења сви оператори који су пружали услуге на основу поништене одлуке били би у ситуацији да су без основа пружали услугу што је био разлог за трећи став диспозитива решења-да се решење примењује од 01.04.2011. године. Такође тужилац као и многи други оператори у уговорима закљученим са Б.Б. нису имали предвиђену могућност пружања услуге трећим лицима што је омогућено доношењем овакве одлуке туженог органа те би утврђивањем другог датума почетка примене оспореног решења био створен период противправног пружања услуге чије би последице без своје кривице сносили оператори који пружају услугу.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на

штету тужиоца Управни суд је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући по захтеву за накнаду трошкова управног спора Управни суд је применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима као и члана 153. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11....55/14) имајући у виду да тужилац није успео у спору а да је тужени имао оправдане трошкове за подношење одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара, применом одредбе члана 42. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/2012), одлучио као у ставу II и III диспозитива пресуде.

О захтеву заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, суд није посебно одлучивао, јер такав образложени захтев није поднет до завршетка расправе иако је истакнут у одговору на тужбу.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.09.2016.године, 21 У. 171/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/ИО